

Anders och Jessica

Text och bild DanÅke Carlsson

– två unga företagare i Valdemarsviks kommun

SOMLIGA FÖRBEREDER SITT YRKESLIV med mångåriga studier för att i tjugofemårs-åldern, ofta med en hel del låneskulder i ryggsäcken, söka en anställning. Helst i den kungliga kommunen. Andra gör lite tvärt om, som Anders Lögegård i Ringarum:

–Ärligt talat var jag ganska usel i skolan, jag hade svårigheter med lärandet och allt kändes bara ointressant och tråkigt.

Arbetsglädje hittar han istället på familjegården, där han kan hjälpa sin pappa i praktiskt arbete. När de obligatoriska skolåren är över, känns det självklart för Anders att på allvar hugga tag i arbetet hemma. Men ett par terminer på lantbruksskola, med inriktning på skog, blir det i alla fall. Lögegård har dock fortfarande lite svårt för skolan, han vill ju jobba på riktigt.

–Jag klev ur skolbänken igen, men vid arton hade jag i alla fall egen entreprenadfirma med skogsskördare.

Skördaren är en investering som tvingar honom ta ett betydande banklån för att kunna finansiera. Men efter flera slitsamma år, med långa arbetsdagar, är maskinen betald. Snabbare än finansieringsplanen. Han säljer nu sin skördare och överskottet av försäljningen investerar han i sina idéer. I sann entreprenörsanda. Tiden bakom spakarna har inte bara gett honom kunskap hur man bäst och effektivast avverkar skog, utan också om hur en skördare fungerar, vad som är bra och vad som är mindre bra.

Problem är ju som bekant till för att lösas, och Anders planer är att bygga en egen variant av skördare, med så få svaga punkter som möjligt. Att bygga från grunden är alltför omfattande, men på skilda håll finns företag som specialiserat sig på färdiga komponenter som basmaskiner, skördaraggregat och kranar. Dessa skulle kunna monteras samman till en maskin som är tillförlitlig och därmed också kostnadseffektiv.

–Halva vinsten av försäljningen av min egen skördare försvann snabbt i marknadsföring av idén. Kändes väl inte direkt bra då, men efter en tid gav det frukt i form av förfrågningar och senare började även beställningar droppa in.

Anders Lögegård har i dag ett företag med fem anställda, vilka reparerar och säljer såväl reservdelar som kompletta skogsmaskiner.

–Min engelska har jag fått bättre på och nu läser jag faktiskt finska också, flera av mina leverantörer finns i Österbotten.

Framtiden ser han som väldigt ljus, trots kraftiga konjunktursvängningar i skogsbranschen.

–Papper kommer alltid att behövas och byggandet tar snart fart igen. Det vore också roligt om fler kunde nyttja de möjligheter till bra boende, som finns i vår kommun. Här har vi skog och mark, insjöar och hav – stadens faciliteter finns inom bekvämt räckhåll.

Det här att många unga föredrar stadens möjligheter framför landsbygdens, gör Anders Lögegård både förundrad och lite grämsen.

–Jag kan sakna att vi inte är fler unga som stannar kvar i vår kommun och utvecklar våra idéer. Är vi fler, samverkar och driver vårt samhälle framåt, kommer det ju att bli ännu bättre. För alla!

Säger Anders Lögegård – ”self-made”, som han skulle benämnas i det stora landet i väster.

JESSICA ANDERSSON HETER VALDEMARSVIKSTJEJEN som sedan tre år driver sin salong Jessicas Vackra Naglar i centralorten.

Där arbetar hon med manikyr och pedikyr, naglar i gelé men även vaxning och ögonfransförlängning.

–Mina planer på att jobba med djur satte en kattallergi stopp för i tvåan på gymnasiet, det blev istället fokus på ”pilligt”, skapande arbete. Som att måla naglar.

–Intresset för både naglar och smink har alltid funnits, och jag minns när jag var jätteliten och fick ett neon-grönt nagellack av min bror, han köpte det för han gillade färgen, och jag höll med! Det var jätteroligt redan då när jag var i sex-sjuårsåldern, att få måla nagellack på pappa och mamma och mig själv!

En egen salong blev det efter gymnasiet, och nu har Jessica varit i Spanien och som makeupartist lärt sig arbeta med smink på ett proffsigt sätt. Man ska kunna bli sminkad inför bröllopet eller till en fest, eller bara få en vanlig dagsmakeup.

–Jag tror de är de flesta tjejers dröm att bli duktiga på att sminka och jag kände att det skulle passa in på min salong, med det koncept jag redan hade.

Jessicas kunder är i dag främst damer fyrtioplus, som hon uttrycker det, och på frågan om några grabbar hittat till hennes salong svarar hon:

–Män som kunder är jättevänligt i större städer, men på mindre orter tror jag man tycker det är feminint att fixa till sig och är rädd att det ska ge fel signaler, om man till exempel går och fixar naglarna.

Men ingen regel utan undantag, i fjol hade hon i alla fall en kille som vägrade.

–Det var en man i 25-årsåldern som gjorde manikyr och jag fixade till de alltför vildvuxna ögonbrynen. Jag gör ibland, för skoj skull, manikyr på min sambo bara för att han ska få snygga naglar och händer. Men han kanske inte räknas.

Nej, det är nog fortfarande, trots allt, ett damernas område att ”fixa till sig” och framtiden är inget som bekymrar henne:

–Jag blir nu mer komplett i min firma och kan hjälpa de flesta med det mesta. Modelljobb hade också varit trevligt, men jag nöjer mig med privatpersoner och det ska bli jättekul!

